

TURCZI ISTVÁN

Álma árulja el az áldozat kilétét

– Jékely Zoltán előérzete –

*A halottak előttünk járnak. Már
bekopogtak minden ajtón. Avult
történetek dombvidékeit rég bejárták;
lejátszott pasziánsz-bajnokság a múlt.*

Tengert látnak, kivonják belőle a
színeket két monoton estebéd között.
Az ájtat várhat, lejjebb kulcsol a kéz,
ha már az alkony kacér nőnek öltözött.

A nagyenyedi kollégium kapuja, ha tárul,
emlékét naponta kedvükre idézhetik.
Az ágy fölött a nagyórára néznek, *hátha
az Örökkévalóság is épp ilyen gyorsan telik.*

Mióta szavak nem szabnak sebességet, irányt,
súlyát vesztette, hogy most, hogy soha.
Árny-alakokra révedező pillantásért cserébe
új királyságot ad *a nagy, univerzális Mostoha.*

Rejtelmes, állati béke. Az éjjeliedényben
húgy szédeleg, láz piruláz, nedves a párna.
Nem baj. Ez még a nyála. Megnyugtató.
Az áldozat kilétét elárulja álma.

Aztán hiába *nyílik magasra és leng fehéren
az utolsó szál liliom*, az ember mása,
itt marad fájdalmuk, székük, zenéjük,
s nem hallatszik *á t*, csak a test zuhanása.

Bicskei Zoltán grafikája